

Sygnatura akt II C 228/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa G. P.

przeciwko (...) spółki akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 15.308,11 zł (piętnaście tysięcy trzysta osiem złotych jedenaście groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 maja 2017 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zwraca na rzecz powoda ze Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 69 zł (sześćdziesiąt dziewięć złotych) z kwoty uiszczonej w znakach opłaty sądowej tytułem różnicy między opłatą od pozwu należną a uiszczoną;
4. obciąża pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 1119,77 zł (jeden tysiąc sto dziewiętnaście złotych siedemdziesiąt siedem groszy) tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków;
5. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4416,28 zł (cztery tysiące czterysta szesnaście złotych dwadzieścia osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 228/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 4 kwietnia 2018 roku skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., powód G. P. – reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata – wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kwoty 10.100 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 maja 2017 roku do dnia zapłaty.

Nadto powód wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 2 kwietnia 2017 roku roku miała miejsce kolizja, w wyniku której poniósł szkodę w pojeździe turystycznym o numerze rejestracyjnym (...). Powód zgłosił szkodę pozwanemu, z którym

sprawca kolizji miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił zaniżone odszkodowanie.

(pozew – k. 3-3v, pełnomocnictwo – k. 4)

W odpowiedzi na pozew z dnia 2 maja 2018 roku pozwany – reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego – wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie na swoją rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 37.490,40 zł.

Pozwany wskazał, że wyższe, niż uzasadnione ekonomicznie i niezbędne koszty naprawy nie pozostają w związku przyczynowym ze szkodą.

(odpowiedź na pozew – k. 8-11, pełnomocnictwo – k. 12, odpis KRS k. 16-21)

W piśmie z dnia 3 października 2019 roku powód rozszerzył powództwo o kwotę 6609,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 maja 2017 roku do dnia zapłaty. Ostatecznie po rozszerzeniu powództwa, powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 16.709,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 maja 2017 roku do dnia zapłaty.

(pismo k. 90)

Pozwany na rozprawie w dniu 3 października 2019 roku oświadczył, że wnosi o oddalenie powództwa także w rozszerzonej części.

(protokół rozprawy k. 92)

Do czasu zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 kwietnia 2017 roku pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będący własnością powoda G. P., został uszkodzony w kolizji drogowej, której sprawca objęty był w tej dacie ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

(bezsporne, zeznania świadka J. L. k. 85, zeznania powoda k. 92)

Powód zgłosił szkodę pozwanemu w dniu 3 kwietnia 2017 roku.

(akta szkody k. 13)

Powód po zdarzeniu z dnia 2 kwietnia 2017 roku częściowo naprawił samochód.

(zeznania powoda k. 92)

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił na rzecz powoda kwotę 37.490,40 zł odszkodowania.

(bezsporne)

Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu powoda po kolizji z dnia 2 kwietnia 2017 roku przy uwzględnieniu technologii zaproponowanej przez firmę (...) serwis”, specjalizującej się w naprawach samochodów kempingowych wynosi 52.798,51 zł.

Wartość pojazdu powoda w stanie jak przed szkodą z dnia 2 kwietnia 2017 roku wynosi 90.000 zł.

(opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego wraz z załącznikami – k. 25-49, pisemna opinia uzupełniająca biegłego – k. 66-77)

Powyższy stan faktyczny ustalony został w oparciu o okoliczności bezsporne, a także na podstawie powołanych wyżej dowodów, wśród nich dokumentów, opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego, a w części także w oparciu o zeznania powoda oraz świadka.

Podkreślenia wymaga, że fakt zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę oraz odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego z tego tytułu nie były między stronami sporne. Zasadniczym sporem objęte były uzasadnione koszty naprawy pojazdu powoda.

W toku postępowania biegły sporządził opinię pisemną, o uzupełnienie której wniosły obie strony. Nadto powód wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego (k.58). Sąd uznał, że zasadnym będzie dopuszczenie dowodu z pisemnej opinii uzupełniającej tegoż biegłego, co do której żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń. Odpis opinii uzupełniającej biegłego doręczono pełnomocnikowi powoda w dniu 1 czerwca 2019 roku (k.86v).

Na rozprawie w dniu 3 października 2019 roku (a zatem po upływie terminu określonego w postanowieniu z 29 stycznia 2019 roku k. 61 pkt 7) pełnomocnik powoda wniósł o uzupełnienie przez biegłego opinii poprzez wypowiedzenie się na okoliczność kosztów usunięcia uszkodzeń kabiny prysznic, mebli oraz tapicerki ściennej w oparciu o zeznania świadka i powoda.

Sąd oddalił ten wniosek dowodowy powoda. Przede wszystkim należy zaznaczyć, że biegły w opinii uzupełniającej wypowiedział się, że brak jest dowodów potwierdzających uszkodzenie kabiny prysznic, mebli oraz tapicerki ściennej (k.77). Jeśli powód miał dalsze wątpliwości związane z opinią biegłego powinien w określonym terminie wnieść o jej uzupełnienie w określony sposób. Wniosek zgłoszony dopiero na rozprawie w dniu 3 października 2019 roku był spóźniony. Niezależnie od tego w ocenie Sądu nie było celowe dopuszczenie dowodu z dalszej opinii biegłego we wnioskowanym przez powoda zakresie. W oparciu o zeznania świadka i powoda biegły nie miał możliwości zweryfikowania zakresu uszkodzeń wskazywanych elementów wyposażenia, oraz sposobu naprawy każdego z tych przedmiotów. Powód i świadek nie posiadali wiadomości specjalnych, zatem ich zeznania nie mogły być przydatne dla ustalenia czy np. dany element powinien podlegać wymianie czy naprawie i ewentualnie jakiej naprawie.

W ocenie Sądu, przedmiotowe opinie biegłego są rzetelne, w sposób jasny i czytelny odpowiadają na postawione pytania. Z tych powodów powyższe opinie stanowiły podstawę dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych.

Wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego Sąd oddalił.

Zgodnie z przepisem art. 286 k.p.c. Sąd może żądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby żądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Powołany przepis nie precyzuje jak należy rozumieć pojęcie „w razie potrzeby”. W orzecznictwie i doktrynie przyjmuje się jednak, iż chodzi tu o takie sytuacje, gdy opinia złożona przez biegłego jest niejasna lub niepełna, wewnętrznie sprzeczna, albo gdy opinia pisemna jest rozbieżna z opinią ustną biegłego. W rozpoznawanej sprawie żadna z wymienionych sytuacji nie miała miejsca. Opinia biegłego A. G. jest przekonująca i dostatecznie wyjaśnia zagadnienie stanowiące przedmiot rozpoznania w niniejszej sprawie. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 listopada 1974 roku, II C CR 638/74,(OSPika 1975, numer 5, poz. 108), w którym wypowiedział się, iż nie jest uzasadniony wniosek strony o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, jeżeli w przekonaniu sądu opinia wyznaczonego biegłego jest na tyle kategorierna i przekonująca, że wystarczająco wyjaśnia zagadnienie wymagające wiadomości specjalnych. Nadto w orzeczeniach z dnia 15 lutego 1974, II CR 817/73(nie publikowane) oraz z dnia 18 lutego 1974,II CR 5/74 (Biuletyn Sądu Najwyższego 1974, numer 4, poz.64) Sąd Najwyższy wypowiedział się, iż Sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w wypadku, gdy opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowiska wyrażone w powyższych orzeczeniach znajdują poparcie również w doktrynie prawniczej /Tadeusz Ereciński, Jacek Gudowski oraz Maria

Jędrzejewska w „Komentarzu do Kodeksu Postępowania Cywilnego Część Pierwsza, Postępowanie Rozpoznawcze”, Tom I (Wydawnictwo Prawnicze, Warszawa 1997, tezy 7,8 strony 438-439)/ i jednoznacznie stwierdzają, iż stanowisko odmienne od wyrażonego w powołanych wyżej orzeczeniach oznaczałoby przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, aby się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania, jak strona.

Sąd nie znalazł zatem uzasadnionych podstaw, aby odmówić wiary dowodowi z opinii biegłego A. G.. Opinia jest rzeczowa, nie zawiera twierdzeń pozostających ze sobą w sprzeczności oraz jest poparta fachową wiedzą z zakresu specjalności biegłego, czemu biegły dał wyraz w obszernych wyjaśnieniach złożonych w pisemnej opinii uzupełniającej.

Sąd oddalił wniosek powoda o dokonanie oględzin płyty CD, gdyż nie wskazał on okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, które miałyby zostać ustalone przy pomocy tego dowodu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W świetle art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Stosownie do art. 19 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2018r., poz. 473), poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Sąd Rejonowy w pełni zgadza się z tezą wyrażoną w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku (sygn. akt III CZP 80/11), zgodnie z którą zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Odszkodowanie pełni funkcję kompensacyjną, co oznacza, że powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe, niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, sygn. akt III CZP 32/03), przy czym poszkodowanemu należy się nie tylko zwrot poczynionych przez niego przy tej naprawie nakładów, ale i zwrot robocizny z uwzględnieniem przyjętych, z reguły w miejscu zamieszkania, stawek robocizny za tego rodzaju usługi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 1997 roku, I CKN 385/97). Jeżeli zatem poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy samochodu odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku i jednocześnie można te koszty zaliczyć do kategorii niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych, ubezpieczyciel nie ma podstaw do odmowy wypłaty odszkodowania odpowiadającego wspomnianym kosztom. Wskazać przy tym należy, że roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00) oraz czy poszkodowany zamierza rzecz naprawić (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01). Poszkodowany nie musi zatem naprawiać pojazdu; może sprzedać go zachowując wypłacone odszkodowanie, może go naprawić tylko częściowo, dokonać naprawy własnoręcznie bądź użyć do naprawy części używanych.

Zgodnie z ogólną zasadą wynikającą z art. 13 ust. 3 w zw. z art. 34 i art. 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczenia obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2018r., poz. 473), odszkodowanie z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia mienia wypłaca się w kwocie odpowiadającej wysokości poniesionej szkody, w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, z ograniczeniem do sumy ubezpieczenia. Przy czym, ubezpieczeniem posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w czasie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę z związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy).

Jak wskazano powyżej, ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w kodeksie cywilnym. Odpowiada zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynika. W tych granicach naprawienie szkody, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, winno objąć pełen koszt przywrócenia stanu poprzedniego – pełen koszt naprawy pojazdu (art. 361 § 1 i 2 k.c.).

Na gruncie niniejszej sprawy ustalono, że naprawa mająca przywrócić stan pojazdu sprzed szkody, jest możliwa przy uwzględnieniu technologii firmy (...) serwis”. Jednocześnie w przekonaniu Sądu, skoro możliwa jest naprawa przy wykorzystaniu takiej technologii, to bezzasadny byłby wybór wariantu droższego tj. (...). Sąd miał też na względzie, że powód we własnym zakresie pojazd naprawiał, zatem miał bezpośredni wpływ na wybór warsztatu i możliwość skorzystania z tańszej opcji. Wskazana kwota nie przekracza wartości samochodu przed szkodą. W konsekwencji uznać należy, że powodowi należała się dalsza kwota 15.308,11 złotych tytułem odszkodowania – zwrotu kosztów naprawy, stanowiąca różnicę między wartością wyliczoną przez biegłego, a kwotą wypłaconą przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego (52.798,51 z – 37.490,40 zł).

Biegły w niniejszej sprawie sporządził opinię m.in. w oparciu o zgromadzoną w postępowaniu likwidacyjnym dokumentację fotograficzną. Biegły nie miał możliwości dokonania oględzin pojazdu, gdyż został on sprzedany przez powoda. Powód nie wykazał ostatecznie, aby w wyniku zdarzenia z dnia 2 kwietnia 2017 roku uszkodzeniu uległy inne jeszcze elementy pojazdu, których biegły w opinii nie uwzględnił.

Przepis art. 6 kc ustanawia podstawową regułę dowodową, oznaczającą, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zasada ta znajduje potwierdzenie w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego, według którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc zdanie pierwsze).

Bierność strony w tym zakresie nie zobowiązuje Sądu – poza wyjątkowymi przypadkami – do prowadzenia dowodu z urzędu. Jak wskazuje się w judykaturze Sądu Najwyższego nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.12.1996 w sprawie sygn. akt: I CKU 45/96, OSNC 1997 r., Nr 6-7, poz. 76). Jeśli zatem strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, że dany fakt nie został wykazany (udowodniony).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2 art. 481 k.c.), a od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie.

Stosownie do przepisu art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (art. 817 § 2 zd. 1 k.c.). Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności

uzasadniających przekroczenie 30-dniowego terminu oraz ich zasięgu obciąża zakład ubezpieczeń (art. 6 k.c.). Obowiązany jest on w szczególności wykazać, że uzupełnienie postępowania likwidacyjnego nastąpiło bez nieuzasadnionej zwłoki, z zachowaniem interesu wierzyciela (art. 354 § 1 k.c. i art. 355 § 2 k.c.).

Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej kwoty 15.308,11 złotych od dnia 10 maja 2017 roku, tj. zgodnie z żądaniem pozwu, gdyż szkoda została zgłoszona w dniu 3 kwietnia 2017 roku. Uwzględniony zatem został 30-dniowy okres od zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi.

Sąd oddalił powództwo w pozostałej części jako nieudowodnione.

O kosztach orzeczono na podstawie przepisu art. 100 zd. 1 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając.

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyło się: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 złotych ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 z późn. zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, opłata od pozwu w wysokości 505 złotych, opłata od rozszerzonej części powództwa w kwocie 331 zł, a także zaliczka na wynagrodzenie biegłego w wysokości 800 złotych.

Z kolei na koszty procesu poniesione przez pozwanego Zakład (...) złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 złotych ustalone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 z późn. zm.). Pozwany nie załączył dowodu uiszczenia opłaty od pełnomocnictwa.

Na nieuiszczone koszty sądowe, pokryte tymczasowo przez Skarb Państwa, złożyło się wynagrodzenie biegłego w kwocie 1119,77 złotych.

Całkowite koszty procesu w sprawie wyniosły kwotę 9972,77 złotych.

Powód żądał zasądzenia kwoty 16.709,60 złotych. Zasądzona na jego rzecz od pozwanego kwota stanowi 91,61 % dochodzonego roszczenia.

Powyższe oznacza, że powód powinien ponieść 8,39 % kosztów procesu, tj. kwotę 836,72 złotych, tymczasem rzeczywiście poniesione przez niego koszty procesu wyniosły kwotę 5253 złotych. Z tego względu Sąd zasądził na jego rzecz od pozwanego różnicę między kosztami rzeczywiście poniesionymi a należnymi w kwocie 4416,28 złotych.

Nadto na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 623) w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c., Sąd obciążył pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków kwotą 1119,77 złotych.

Na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd zwrócił powodowi kwotę 69 zł tytułem różnicy między opłatą od pozwu pobraną a należną.